

Ustawa o Kodeksie Wykroczeń
nr 8/10

Kodeks wykroczeń

Rozdział I

ZASADY ODPOWIEDZIALNOŚCI ZA WYKROCZENIA

Art. 1. [Wykroczenie]

1. Odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia.
2. Nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu.
3. Nie podlega karze ze wykroczenie sprawca czynu zabronionego popełnionego nieumyślnie. Jednakże, sprawca czynu nieumyślnego podlega karze, jeżeli popełnia ponownie czyn zabroniony, a zwrócono mu uwagę, aby zaprzestał popełniania takiego czynu.

Art. 2. [Definicja wykroczenia]

Wykroczeniem jest czyn zabroniony zagrożony naganą albo karą nadzoru.

Art. 3. [Zmiana ustawy]

Jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia wykroczenia stosuje się ustawę obowiązującą w momencie popełnienia wykroczenia.

Art. 4. [Zasada terytorialna]

Ustawę stosuje się do sprawcy, który popełnił czyn zabroniony na terytorium Królestwa Nordii..

Art. 5. [Czas i miejsce popełnienia wykroczenia]

1. Czyn zabroniony uważa się za popełniony w czasie, w którym sprawca działał.
2. Czyn zabroniony uważa się za popełniony w miejscu, w którym sprawca działał albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić.

Art. 6. [Umyślność]

Czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi.

Art. 7. [Formy popełnienia wykroczenia]

Formami popełnienia wykroczenia są: sprawstwo, usiłowanie, podżeganie oraz pomocnictwo. Przepisy ustawy karnej dotyczące form popełnienia przestępstwa stosuje się odpowiednio.

Art. 8. [Wyłączenie odpowiedzialności karnej]

1. Nie popełnia wykroczenia, kto dopuszcza się czynu zabronionego w warunkach obrony

koniecznej, stanu wyższej konieczności, błędu co do bezprawności albo winy lub nieświadomości bezprawności wykroczenia. Przepisy ustawy karnej dotyczące wyłączenia odpowiedzialności karnej stosuje się odpowiednio.

2. Nie popełnia wykroczenia Król Nordii.

Rozdział II

KARY

Art. 9. [Kary]

1. Karami są nagana oraz nadzór.
2. Karą zamienną jest upomnienie
3. Karą dodatkową jest grzywna.

Art. 10. [Nagana]

Karę nagany wykonuje przez publiczne obwieszczenie.

Art. 11. [Nadzór]

1. Nadzór wymierza się w dniach i miesiącach.
2. Kara nadzoru trwa najdłużej miesiąc.
3. Skazany na karę nadzoru nie może swobodnie wypowiadać się w miejscach publicznych (moderacja). [W miejscach publicznych, których warunki techniczne uniemożliwiają uprzednią kontrolę wypowiedzi ukaranego lub skazanego przed ich opublikowaniem, karę nadzoru lub aresztu wykonuje się w ten sposób, że skazanemu lub ukaranemu uniemożliwia się wypowiedzanie w miejscu publicznym.]
4. Przez zakaz wypowiadania się w miejscach publicznych podczas odbywania kary nadzoru rozumie się także zakaz pośredniego uczestnictwa, w szczególności poprzez zamieszczanie wypowiedzi za pośrednictwem innych osób.
5. Bieg terminu wykonania kary ulega przerwaniu, jeżeli skazany narusza zakazy wynikające z orzeczonej kary.

Art. 12. [Upomnienie]

Sąd może orzec karę upomnienia odstępując od wymierzenia kary nagany.

Art. 13. [Grzywna]

1. Sąd może orzec karę grzywny obok kary nadzoru.
2. Grzywnę wymierza się na rzecz Królestwa.
3. Grzywnę wymierza się w stawkach.
4. Sąd określa wysokość stawki uwzględniając stosunki majątkowe skazanego.
5. Jeżeli skazany nie uiszczy grzywny a jej egzekucja okaże się bezskuteczna zamienia się grzywnę na karę obok której wymierzono grzywnę przyjmując, że jednej stawce grzywny przypada jeden dzień kary obok której wymierzono grzywnę.

Rozdział III

WYKROCZENIA

Art. 14.

Kto publicznie i w sposób uporczywy okazuje lekceważenie Narodowi Nordii, Królestwu Nordii albo jego konstytucyjnym organom, podlega naganie albo karze nadzoru.

Art. 15.

Kto publicznie okazuje lekceważenie symbolom państwowym Królestwa Nordii, podlega naganie albo karze nadzoru.

Art. 16.

Kto przywłaszcza sobie stanowisko, stopień służbowy, tytuł społeczny, naukowy, zawodowy, albo inny tytuł honorowy, podlega naganie albo karze nadzoru.

Art. 17.

Kto, w celu dokuczenia innej osobie złośliwie wprowadza ją w błąd lub w inny sposób złośliwie niepokoi, podlega naganie albo karze nadzoru. Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego.

Art. 18.

Kto upublicznia wiadomości stanowiące tajemnicę korespondencji, podlega naganie albo karze nadzoru, chyba, że działał w obronie ważnego interesu. Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego.

Art. 19.

Kto organizuje zbiórkę pieniężną w sposób natarczywy, podlega naganie albo karze nadzoru.

Art. 20.

Kto wielokrotnie zamieszcza w miejscu publicznym tę samą wiadomość lub wiele różnych wiadomości w bardzo krótkich odstępach czasu, podlega naganie albo karze nadzoru.

Art. 21.

Kto publicznie używa wyrazów wulgarnych, podlega naganie albo karze nadzoru.

Rozdział IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Art. 22.

Ustawa wchodzi w życie po ogłoszeniu

Einar B. Olsen

*Sven
Haugland*